

THE ACADEMY OF MANAGEMENT
AND ADMINISTRATION IN GPOLE

NAUKOWE POGLĄDY NA STRUKTURALNĄ REKONSTRUKCJĘ REGIONÓW

SCIENTIFIC VIEWS ON THE STRUCTURAL RECONSTRUCTION OF THE REGIONS

НАУКОВІ ПОГЛЯДИ НА СТРУКТУРНУ РЕКОНСТРУКЦІЮ РЕГІОНІВ

**Akademia Nauk Stosowanych
Wyższa Szkoła Zarządzania i Administracji w Opolu**

***NAUKOWE POGLĄDY NA STRUKTURALNĄ
REKONSTRUKCJĘ REGIONÓW***

***SCIENTIFIC VIEWS ON THE STRUCTURAL
RECONSTRUCTION OF THE REGIONS***

***НАУКОВІ ПОГЛЯДИ НА СТРУКТУРНУ
РЕКОНСТРУКЦІЮ РЕГІОНІВ***

Monograph

Edited by Mykola Ohienko

Tadeusz Pokusa

Opole 2022

ISBN 978-83-66567-50-4

Scientific views on the structural reconstruction of the regions. Monograph. Opole: Academy of Applied Sciences Academy of Management and Administration in Opole, 2022; ISBN 978-83-66567-50-4; pp. 173 , illus., tabs., bibls.

Recommended for publication
by the Academic Council
of Academy of Applied Sciences
Academy of Management and Administration in Opole
(Protocol No. 7 of Desember 20, 2022)

Reviewers

prof. dr hab. Marian Duczmal, prof. dr hab. Andrii Zavhorodnii

Editorial Board

*Mykola Ohiienko, Tadeusz Pokusa, Alona Ohiienko, Kateryna Razumova,
Nataliia Chaika, Oksana Adamenko.*

Publishing House:

Akademia Nauk Stosowanych
Wyższa Szkoła Zarządzania i Administracji w Opolu,
45-085 Polska, Opole, ul. Niedziałkowskiego 18 tel. 77
402-19-00/01

200 copies

Authors are responsible for content of the materials

ISBN 978-83-66567-50-4

© Authors of articles, 2022

3.3.	Features of the training process of athletes - paralympians in the competitive periods Особливості тренувального процесу легкоатлетів – паралімпійців у змагальний період (<i>Viktor Derkach, Filip Pokusa</i>).....	139
3.4.	Football players repressed by the communist regime with connections with Mykolaivshyna Репресовані комуністичним режимом футболісти у зв'язках із Миколаївщиною (<i>Igor Martsinkovsky</i>).....	147
3.5.	Organization of independent classes in physical exercises and sports of students during the entire period of study at the university. Організація самостійних занять фізичними вправами та спортом студентів протягом усього періоду навчання у ЗВО. (<i>Olga Sokol, Iwona Mstowska</i>).....	154
	ANNOTATION АНОТАЦІЇ	161
	ABOUT OF AUTHORS ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ.....	166

3.4. Football players repressed by the communist regime with connections with Mykolaivshyna

Репресовані комуністичним режимом футболісти у зв'язках із Миколаївщиною

За античних часів у XII – X століттях до н.ч. у містах-полісах Північного Причорномор'я (Ольвія, Херсонес, Пантікопея та ін.) існувала гра, що нагадувала футбол. Подібні ігри були у давнину в народів Сходу, у Давньому Римі тощо. За Середньовіччя гра, що нагадувала футбол, отримала поширення на території сучасних Великобританії, Франції, Італії, а потім поширилася Європою. Попри зазначене, футбол, як командна гра, бере свій початок з середини XIX ст., коли в Англії був заснований перший футбольний клуб «Sheffield Football Club» (1855 – 1857 рр.) і перша Футбольна Асоціація Англії (1863 р.), розроблені основні правила сучасного футболу (затверджені 8 грудня 1863 р.).

Початок футболу в Миколаєві розпочався з матчів між моряками іноземних торгових суден на імпровізованих під футбольне поле припортових ділянок. З часом до команд моряків долучалася місцева молодь. У 1901 – 1902 рр. відбулися матчі між створеними футбольними командами міської гімназії та реального училища в районі інженерних казарм (сучасна територія Дикий сад). 1906 р. при середньому механіко-технічному училищі (в подальшому перетворений в інститут, а тепер Національний університет кораблебудування імені адмірала Макарова) створено команду «Техніки» (організатори та перші футболісти-миколаївці – М. Збінський, О. Коротков, В. Медвідь та ін.). 1907 р. став роком заснування саме миколаївського футболу – у березні на імпровізованому полі Адміралтейської площі члени місцевої англійської колонії, які у минулому грали у футбол на батьківщині, виступили проти моряків англійського судна, яке стояло в порту. 1908 р. працівник хлібної контори Чарльз Клавел Бейт організував команду «Зебра», яка грала з іноземцями на Адміралтейській площі. У цей час в різних районах міста створюються свої вуличні чи дворові команди. 1909 р. виник перший робітничий спортивний гурток «Діагора», з якого вийшли ряд видатних футболістів – Рябов, Верман, Міронов, брати Полегеньки та ін. [3]. З розвитком клубного футболу миколаївські спортсмени зустрічалися у поєдинках між собою та з численними командами з Одеси – «Спортинг-клуб», «Зебра», «Апполон» тощо, а збірна команда Миколаєва із збірними командами Херсона, Одеси (1912 р.), місцева команда з командою іноземних суден «Nord Dritten» й «Columby» (1912 р.), а також з іноземними футбольними клубами – у 1911 р. з «British Athletic club» (Великобританія), у 1914 р. «Фенербахче» (Туреччина). У

1912 р. відбувся перший футбольний чемпіонат міста Миколаєва [1]. У 1913 р. в Києві проходила Всеросійська олімпіада, де планувалося розіграти 2-у Всеросійську першість з футболу. Проте, на Олімпіаді відбулися тільки показові матчі київських команд, а Першість провели осібно. У Чемпіонаті Російської імперії 1913 р. брала участь й команда «Миколаївського спортивного клубу» [2]. Історія розвитку футболу в Миколаєві продовжувалася – у 1917 р. відбувся чемпіонат міста між командами «Миколаївський спортивний клуб», «Уніон», «Російський сокіл», «Маккабі», проходили матчі й з командами Одеси, Херсона. З проголошенням радянсько-комуністичної влади у 1920 р. при миколаївському суднобудівному заводі «Наваль» створюється футбольна команда, організаторами якої виступили І. Міронов, Бріжіцький, Портяник. Миколаївська команда брала участь у Першому чемпіонаті України, який відбувся 11 – 18 серпня 1921 р. в Харкові. Миколаївські спортсмени продовжували зустрічі чемпіонату міста, матчі з традиційними суперниками з Одеси, англійськими моряками [3].

Історія спорту, у тому числі й футболу, нерозривно пов'язана із суспільно-політичною історією. З встановленням в Україні тоталітарного радянсько-комуністичного режиму на державному рівні запроваджується терор, як інструмент утримання влади більшовиками-комуністами на загарбаних територіях та як основи діяльності комуністичного тоталітарного режиму упродовж усього часу його існування. 5 вересня 1918 р. Радою Народних комісарів більшовицької Росії (РРФСР) був прийнятий Декрет «Про червоний терор» [4]. З метою здійснення терору 20 грудня 1917 року була створена Всеросійська надзвичайна комісія для боротьби з контрреволюцією та саботажем (ВЧК), а 3 грудня 1918 року з'явилася Всеукраїнська (ВУЧК) як орган комуністичного терору й утвердження більшовицької диктатури в Україні.

Репресій зазнали не тільки військово-політичні противники більшовиків-комуністів, але й представники інтелігенції, духовенства, прості робітники й селяни. За видуманими звинуваченнями репресій зазнали й спортсмени. У 1937 – 1938 рр. були заарештовані й загинули футболісти: харків'янин О. Шпаковський (1899 – 1938), одесит О. Штрауб (1904 – 1942), більше року в казематах НКВС провів киянин К. Щегоцький (1911 – 1989) [3, 191]. Серед репресованих є й футболісти, які своєю біографією пов'язані з Миколаївщиною.

Тема репресій з боку більшовицько-комуністичного режиму широко висвітлювалася в останні десятиліття істориками й краєзнавцями, але такі публікації стосувалися у переважній більшості щодо представників різних соціальних груп та професій, а щодо репресій спортсменів висвітлена недостатньо, що й зумовило актуальність нашого дослідження. Робота

виконана в рамках кафедральної теми «Історико-соціальні аспекти розвитку олімпійського руху та олімпійської освіти в Миколаївській області» з державним реєстраційним номером 0121U111039.

Метою роботи є дослідити та показати переслідування радянсько-комуністичною тоталітарною системою відомих футболістів, біографії яких пов'язані з Миколаївщиною.

Методи дослідження: історичний, біографічний, системного підходу, аналізу та синтезу.

Виклад основного матеріалу. Зі встановленням в Україні радянсько-комуністичного режиму на початку 1920-х років влада намагалася боротися із захопленням футболом серед громадян, натомість запроваджуючи воєнізовані види спорту, залучаючи молодь до радянсько-політичної оборонної громадської організації Товариства сприяння обороні, авіаційному і хімічному будівництву (існувала впродовж 1927 – 1948 рр. і була попередницею ДТСААФ). У 1923 р. в Миколаєві заборонили «Російський сокіл», «Миколаївський спортивний клуб» та «Уніон», причепивши їм ярлики буржуазних і чужих пролетарським ідеям. Замість них створили «Профінтерн», «Іскра комсомолу», «Містпром», «Совработнік», «Плуг і молот» тощо. Турніри повсюдно називалися на честь роковин недавніх комуністичних подій. Стадіон в Миколаєві назвали «Красним», а поле «Миколаївського спортивного клубу» відібрали перейменувавши на «Спортивна площадка № 1 «Всеобуча» [3, 211].

З появою на початку ХХ ст. футболу в Миколаєві своєю майстерністю вирізнялися чимало яскравих особистостей. Вони стали гордістю вітчизняного футболу. Їхні імена викликали захоплення в уболівальників, проте деякі футболісти зазнали репресій від тоталітарного комуністичного режиму, а їхні прізвища намагалися стерти з історії розвитку футболу.

У Миколаєві в 1897 році народився один з найяскравіших футболістів початку ХХ ст. Пилип Пилипович Рябов. Вихованець дворового футболу. Впродовж 1912 – 1913 років виступав форвардом у клубі «Діагора», був капітаном команди, у 1914 році грав за команду «Уніон», відзначився забитими м'ячами за місцеві «Атлетік-клуб» і «Миколаївський спортивний клуб» («МСК»), виступав за збірну Миколаєва. 1918-го П.Рябов входив до комітету Миколаївської футбольної ліги.

У 1920-х він виїжджає з Миколаєва і деякий час грав за збірні Петрограда й Москви. П.Рябов вивчився на інженера, виріс до крупного спеціаліста. Працював інженером найбільшого в СРСР Московського електростанції (підприємство енергомашинобудівної промисловості для забезпечення реалізації плану «ГоЕлРо» – рос. «Государственная комиссия электрификации России»). Разом з іншими працівниками, за успіхи в роботі П.Рябов був

нагороджений орденом Леніна. Потім П. П. Рябов працював у Головелектропромі Наркомату Машинобудування СРСР – головним інженером і заступником начальника. 28 червня 1938 року зарештований, а 1 вересня того ж року, за звинуваченням у шкідництві засуджений Військовою колегією Верховного Суду СРСР (ВКВС СРСР) до найвищої міри і в той же день розстріляний. Похований у Московській області на сумнозвісній Комунарці. 11 червня 1955 року ВКВС СРСР реабілітувала Пилипа Пилиповича Рябова [3, 217; 5].

Відомим футболістом початку ХХ ст. був Станіслав Вікентійович Леута, який народився 2 лютого (20 січня) 1903 року в Миколаєві. Дитинство та юність Станіслава пройшли у Миколаєві, де він і зацікавився футболом. Вважається, що він вихованець дворового футболу. Впродовж 1917 – 1920-х років грав за місцевий футбольний клуб «Спортинг-Миколаїв» на позиції півзахисника. З 1921 року виступав за московські клуби РГО (1921), МКС (1922), «Красна Пресня» (1923 – 1925), «Харчовики» (1926 – 1930), «Промкооперація» (1931 – 1934), «Дукат» (1932), «Спартак» (1935 – 1938), «Спартак-клубний» (1939 – 1941).

Талант і працьовитість дозволили спортсмену досягати успіхів. Він був чемпіоном СРСР 1936 (7 матчів) і 1938 (10 матчів) років, срібним (1937) і бронзовим (1936) призером чемпіонату Союзу, володарем Кубка СРСР (1938), чемпіоном Москви (1927, весна, 1927, осінь, 1934, весна), чемпіоном (1928, 1931) та бронзовим призером (1932) РРФСР, переможцем Всесоюзної Спартакіади (1928, 1931, 1932, 1935), чемпіоном СРСР у складі збірної Москви (1935), ставав одним з кращих футболістів Союзу (№ 2 1928, № 3 1930). 1937-го його нагородили орденом «Знак Пошани», став майстром спорту СРСР.

На футбольному полі С. Леута відзначався універсалізмом, був гравцем широкого діапазону – грав нападаючим, півзахисником, мав дуже сильний удар. Брав участь в іграх з командами французів, турків, іспанців. З квітня по травень 1939 року Станіслав – головний тренер команди «Спартак» (Мінськ), упродовж 1956 – 1958 рр. – тренер СДЮШОР «Спартак» (Москва), у 1958-му – головний тренер «Зірки» (Кіровоград), у 1959 році – головний тренер «Спартака» (Ульяновськ), 1961-го – головний тренер «Спартака» (Нальчик), у січні-червні 1966 року – тренер «Уралану» (Еліста), у вересні-грудні 1965-го та у липні-грудні 1967-го – головний тренер команди «Спартак» (Саранськ). У 1960 – 1970-ті роки працював у Федерації футболу РРФСР. 1965-го С. Леута став заслуженим тренером РРФСР.

19 березня 1942 року Л. Берія подає Й. Сталіну звернення щодо пронімецькі настрої серед спортсменів і отримує дозвіл на арешти. Уже

20 березня 1942-го в Москві були заарештовані відомі футболісти брати Микола, Петро й Андрій Старостіні. Дещо пізніше арештували спартаківців Є. Архангельського, С. Леута, чоловіків сестер Старостіних – П. Попова і П. Тікстона, за якийсь час Олександра Старостіна. Брати Старостіні пізніше стверджували, що їхню справу сфабрикували, а причиною була помста Берії за перемоги їхнього «Спартак» у матчах над московським «Динамо», за яке уболівав шеф НКВС. Насправді ж, ще у 1937 році бігун Серафим Знаменський (один із відомих братів Знаменських) написав донос на одноклубника і засновника товариства «Спартак» – Миколу Старостіна, з яким у той час жив по сусідству, звинувачуючи його у фінансових зловживаннях. Проте, тоді ніхто зі Старостіних не був заарештований. Водночас, згідно з кримінальною справою, у вироку, датованому 18–20 жовтня 1943 року, винесеному на закритому засіданні, звучить: «Предварительным и судебным следствием установлено, что подсудимые Старостины Николай, Андрей, Петр и Александр, Денисов Анатолий, Ратнер Исаак, Сысоев Александр, Леута Станислав и Архангельский Евгений, будучи антисоветски настроены и связаны между собою многолетней дружбой, являлись участниками антисоветской группы, возглавляемой Старостиным Николаем». Усім висувалися звинувачення в антирадянських висловлюваннях. С. Леута засудили на 8 років. Відбував термін покарання у «Востураллаге» у м. Тавда Свердловської області, потім його вислали на спецпоселення до Норильська. Звільнився у 1950-х роках. Помер на 77-му році життя 28 січня 1980 р. в Москві й похований на Ваганьківському цвинтарі [3, 190 – 191].

У Миколаєві 7 (20) травня 1905 р. народився Валентин Феофанович Прокоф'єв – вихованець дворового футболу. У 15 років грав за команду миколаївського заводу «Наваль» (1920), потім у міській команді «МСК» («Миколаївський спортивний клуб»), одночасно входив до складу збірної Миколаєва. Під час одного з регулярних матчів між збірними міст був помічений одеситами. У 1922 р. влаштувався вантажником в одеський порт, а вечорами тренувався та грав (1923 – червень 1924 рр.) у складі команди «Местрана», створеній 1922-го профспілкою робітників-вантажників одеського порту на базі вуличної команди «Чорне море».

У 1924 р. збірна Москви провела декілька матчів із одеською збіркою. За москвичів тоді грав уродженець Миколаєва С. Леута, який разом із М. Старостіним умовили Прокоф'єва переїхати до Москви. У 1926 році В. Прокоф'єв був визнаний кращим лівим крайнім нападаючим в СРСР. У різний час грав за московські «Красную Пресню» (червень 1924 – 1925 рр.), «Харчовики» (1926 – 1927 рр.), «Динамо» (1928 – 1930 рр.), «Промкооперацію»

(1931 – 1932 pp.), за київські «Динамо» (1932 – 1934 pp.) й «Локомотив» (1935 – 1936 pp.).

В. Прокоф'єв брав участь у поєдинку збірної СРСР із збіркою Туреччини в Ізмірі. Він був найстрімкішим форвардом у радянському футболі – стометрівку в бутсах пробігав швидше 11 секунд, опанував високу стартову і дистанційну швидкість, володів сильним ударом лівою ногою. Ставав чемпіоном Миколаєва (1922, 1923-весна), Одеси (1923-весна, 1923-осінь, 1924-весна), Москви (1927-осінь, 1928, 1930-осінь), срібним призером чемпіонату РРФСР (1931) та УРСР (1934), визнавався у списку кращих футболістів СРСР (№ 1 у 1926 р. та 1930 р., № 2 у 1933 р.).

В. Прокоф'єв мав складний характер, нерідко порушував дисципліну. Його футбольна кар'єра завершилася у 1934 р. Працював дитячим тренером у Москві. У 1937 р. Прокоф'єв разом з приятелем зайшли у шинок випити та «вспомнить былое», де пригрозив міліціонеру. На підставі проведеного слідства та свідчень двох сумнівних осіб, суд виніс колишньому футболісту вирок – п'ять років виправно-трудових таборів у Хабаровському краї. Непростий характер Прокоф'єва й погубив його. 9 березня 1939 р., через два роки з часу арешту, він загинув, а убивство оформили як нещасний випадок на лісоповалі. За іншою версією, він помер від зараження крові. 28 грудня 1957 р. В. Прокоф'єва реабілітували, а справу припинили із-за недостатності звинувачень [6].

Під жорна репресій комуністичного режиму потрапив комбриг, генерал майор авіації РСЧА, колишній миколаївський футболіст, Борис Машенджінов (1897 – 1941). Він родом з Миколаєва. Вихованець дворового футболу. Грав у складі миколаївських клубних команд «Миколаївський атлетичний клуб» (1912 р.), «Діагора» (1913) [3, 25, 40]. У 1935 – 1936 pp. – начальник Військової школи техніків спецслужб ВПС РСЧА.

Репресій зазнав Василь Васильович Потатуров – футбольний арбітр 1920 – 1930-х років. В. Потатуров народився у 1900 р. в Миколаєві. У 1919 р. його мобілізували до армії денікінці. Захворівши на тиф у 1921 р. він опинився в Польщі. Із видужанням Потатуров через кілька місяців звернувся до радянського посольства у Варшаві й отримав дозвіл повернутися додому. У Миколаєві місцеве представництво НКВС арештувало його, у казематі якого він провів три тижні під слідством. Після звільнення влаштувався на роботу, одружився, народилася дочка. У жовтні 1930 р. він знову був арештований зі звинуваченням в добровільній службі в білій армії. Звільнили у квітні 1931 р. У 1920 – 1930-х роках, працюючи електромонтером, В. Потатуров входив до миколаївських футбольних арбітрів, член колегії суддів. Вночі 17 листопада 1937 р. В. Потатурова знову заарештовують зі звинуваченням у добровільній

службі в білій армії, контррозвідці, нелегальному поверненні до СРСР та антирадянській агітації. Після допиту В. Потатуров винуватим себе не визнав. Рішення про розстріл В. Потатурова було прийняте 11 грудня, а сама страта відбулася вночі 27 грудня 1937 р. 17 листопада 1956 р. ВКВС СРСР розглянувши справу винесла постанову про реабілітацію, попередні рішення НКВС і Прокуратури СРСР відмінила, а справу припинила за відсутністю складу злочину. Було встановлено, що крім єдиного допиту, ніякого слідства не проводилося, відсутні були й будь-які матеріали про антирадянську діяльність [3, 211 – 212].

Висновки:

1. Висвітлено біографічні та спортивні матеріали відомих свого часу футболістів, життя яких пов'язані із Миколаївщиною і які зазнали репресій з боку пануючого тогочасного тоталітарного радянсько-комуністичного режиму та були замовчувані в історії розвитку спорту краю.

2. Встановлено, що репресій зазнали не тільки відомі футболісти-миколаївці, але й футбольні арбітри, а також ті особи, які після завершення спортивної кар'єри перейшли на тренерську роботу чи успішно себе реалізували в інших професіях. Причинами арештів стали надумані звинувачення, що послужило їх пізнішій реабілітації та припинення кримінальних справ із-за недостатністю доказів.

3. Матеріал статті дозволить ширше дізнатися про історію розвитку футболу в Миколаєві на прикладі відомих спортсменів-миколаївців, які зазнали переслідувань тоталітарною радянсько-більшовицькою системою та послужить поштовхом для розширення подальших подібних досліджень.

Література:

1. [Б.а.]. Корреспонденция // Русский спорт. – 1912, 21 октября. – № 43.
2. [Б.а.]. Корреспонденция // Николаевская газета. 1913, 1 июня. – № 2200.
3. Двойнисюк А. Л., Кутовой Б. И. Футбольный Николаев. – Николаев: Атолл, 2008. – 488 с.
4. Декреты Советской власти. Т. III. 11 июля – 9 ноября 1918 г. / Ин-т марксизма-ленинизма при ЦК КПСС, Ин-т истории акад. наук СССР. – М. : Политиздат, 1964. – С. 291 – 292.
5. Марцінковський І. Пилип Рябов. Українські спортсмени – жертви репресій комуністичної системи // Щотижня. – 2014, 28 травня. – Ч. 22. – С. 6.
6. Открытый список. Прокофьев Валентин Феофанович // [https://ru.openlist.wiki/Прокофьев_Валентин_Феофанович_\(1905\)](https://ru.openlist.wiki/Прокофьев_Валентин_Феофанович_(1905))

3.2. *Svitlana Biryuk, Vlada Biryuk.* Modern problems of sailing in Ukraine.

The article analyzes the problems of modern sailing in Ukraine and outlines ways to solve these problems. The real level of sailing competitions in Ukraine is considered in more detail. The study showed that the problems of sailing in Ukraine are: a small number of modern sports training bases, a lack of sufficient funding and material and technical support, and a lack of a sufficient number of highly qualified coaching staff. The Ukrainian Sailing Federation should rely on its positive experience and the experience of more successful countries.

3.3. *Viktor Derkach, Filip Pokusa.* Features of the training process of athletes-paralympians in the competitive periods. The study determined an effective adaptation model for managing the training process of highly qualified track and field athletes with impaired musculoskeletal functions during the competitive period. Modern data on the sports training of highly qualified track and field athletes with impaired musculoskeletal functions in the competitive period have been summarized and systematized.

3.4. *Igor Martsinkovsky.* Football players repressed by the communist regime with connections with Mykolaivshyna. The history of the birth of football in the Mykolayiv region is inextricably linked with the port life of the city. The first matches of English sailors on the port sites attracted the interest of local youth. First, yard and street football began to develop, and later club football. A football championship was held in the city, local teams and the Mykolaiv national team met in matches with teams from Odesa, Kherson, and foreign clubs. There were a number of bright athletes among Mykolaiv football players. At the same time, the history of the development of sports is connected with the socio-political history of the country, whose people were repressed by the communist regime. In the 1930s and 1940s, a number of football players from Mykolaiv were repressed. Among them are such famous football players as P. Ryabov, S. Leuta, V. Prokofiev, B. Mashenzhinov, football referee V. Potaturov.

3.5. *Olga Sokol, Iwona Mstowska.* Organization of independent classes in physical exercises and sports of students during the entire period of study at the university. Physical education in universities is very specific. Along with health and practical purposes, it also solves the problems of training highly qualified athletes. Physical exercises are the main factor in counteracting the negative consequences of hypodynamia, as well as mental and neuro-emotional stress.

PART 3

**HISTORICAL AND SOCIAL ASPECTS OF THE DEVELOPMENT OF THE
OLYMPIC MOVEMENT**

3.1. *Oksana Adamenko*, PhD of Pedagogical, Associate Professor,
Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Ukraine.

3.2. *Svitlana Biryuk*, PhD of Sciences Physical Training and Sport,
Associate Professor,
Vlada Biryuk, Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Ukraine.

3.3. *Derkach Viktor*, PhD of Sciences Physical Training and Sport,
Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Ukraine.
Filip Pokusa,
Academy of Applied Sciences
Academy of Management and Administration in Opole, Poland

3.4. *Igor Martsinkovsky*, PhD of medical sciences, Associate Professor,
Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Ukraine.

3.5. *Olga Sokol*,
Admiral Makarov National University of Shipbuilding, Ukraine.
Iwona Mstowska,
Academy of Applied Sciences
Academy of Management and Administration in Opole, Poland

***NAUKOWE POGLĄDY NA STRUKTURALNĄ
REKONSTRUKCJĘ REGIONÓW***

***SCIENTIFIC VIEWS ON THE STRUCTURAL
RECONSTRUCTION OF THE REGIONS***

***НАУКОВІ ПОГЛЯДИ НА СТРУКТУРНУ
РЕКОНСТРУКЦІЮ РЕГІОНІВ***

ISBN 978-83-66567-50-4

Monograph

Academy of Applied Sciences Academy of Management and Administration in Opole
45-085 Polska, Opole, ul. Niedziałkowskiego 18 tel. 77 402-19-00/01.